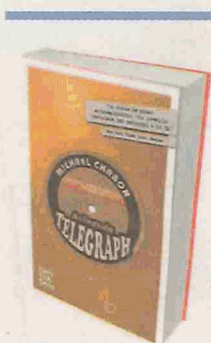

El carrer com a metàfora del món

Michael Chabon
va néixer a
Washington el
1963 i ha publicat
vuit novel·les, dos
llibres de relats i un
d'infantil i juvenil.
ARXIU

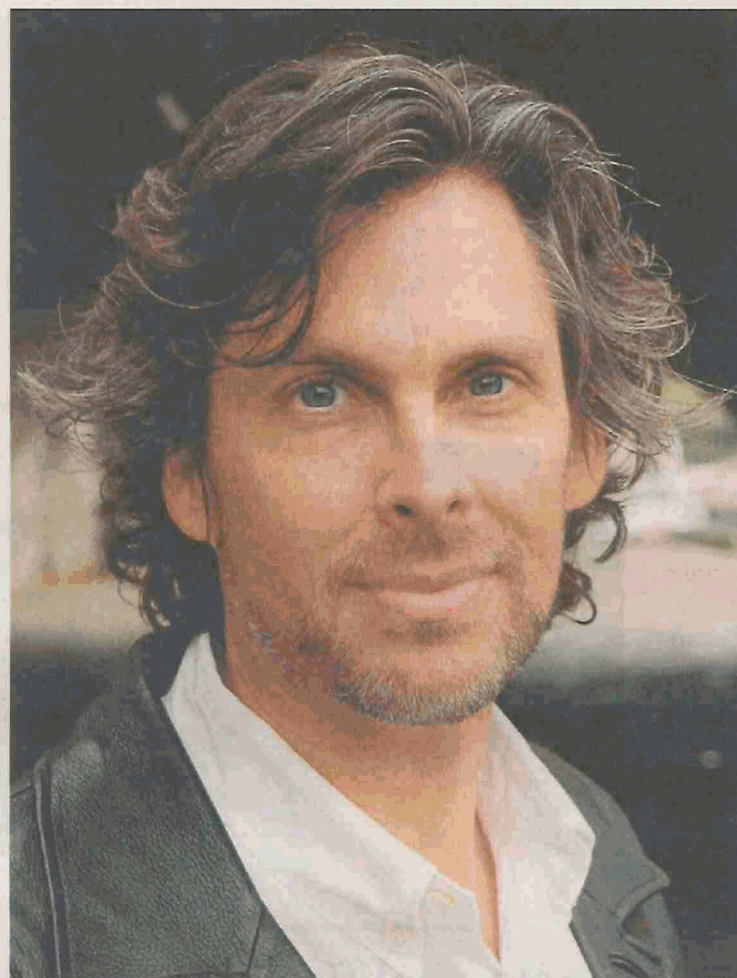

**AVINGUDA
TELEGRAPH**
Michael Chabon

Traducció:
Alexandre Gombau
Editorial:
Amsterdam
Mondadori
(Barcelona, 2013)
Pàgines: 520
Preu: 23,90 euros

Michael Chabon és un mag. I la seva última novel·la és un truc tan elaborat que no pot deixar ningú indiferent. És una obra còmica, tendra i agosarada, sense caure en les trampes de cap gènere, malgrat utilitzar-ne moltes com a matèria primera per a la seva elaboració.

En les seves novel·les anteriors ens havia acostumat a les trames rocambolesques i a les situacions més que delirants, ja fos perquè els seus personatges consumien més estupefaents del que seria aconsellable (recordeu el primer èxit, *Chicos prodigiosos*), ja fos perquè els col·locava en coordenades espai-temps impossibles (*El sindicat de policies jueus*). Ara porta l'acció a un terreny més recognoscible, més de casa seva, amb la voluntat de fer un homenatge geogràfic a un lloc pel qual sent especial estimació: aquesta Telegraph Avenue que uneix Oakland i Berkeley. Gran part de l'acció transcorre dins d'una botiga de segona mà que abans havia estat una barberia, carregada de nostàlgia i de bona música en suport vinil. Els parroquians s'hi reuneixen amb l'excusa de la música, però sobretot per trobar-se a gust els uns amb els altres. Però no ens deixem enganyar, no és una obra que caigui en el sentimentalisme. Chabon és tan barroc i tan ambiciós que ha fet una obra on hi cap de tot sense que res sembli superflu: negres i jueus, relacions defectuoses entre pares i fills, pel·lícules de Tarantino, viatges iniciàtics en el sexe adolescent, dones fortes hereves de tradicions ancestrals, la fagocitació del petit comerç per les grans superfícies,

la història afroamericana, funerals plens de pompa i circumstància, treballs de part descrits fins al detall de l'última contracció, assassinats encoberts i xantatges, pel·lícules *blaxploitation* dels anys setanta, kungfu, zepelins negres com un enorme fal·lus gegant creuant el cel, ocells virtuoses de la música, Obama fent un cameo i una banda sonora tan espectacular que inclou *blues*, *funk*, *jazz*, *rythm'n'blues* i rap. I humor, molt d'humor. Però no s'acaba aquí. Per als amants de les

noves tecnologies el llibre inclou dues sorpreses: una aplicació que et permet descarregar-te la "cançó" del llibre directament al dispositiu mòbil o tauleta i també, i sobretot, un final totalment inesperat de les tribulacions dels amos de la botiga de música que veien perillar la seva supervivència.

Aquest aglomerat d'estímul ens deixa sense alè, a vegades literalment. Chabon té la gosadia d'allargar les seves frases amb digressions tan riques en matisos, tan complicades gramaticalment, que exhibeix les habilitats d'un funambula amb la prosa. Arriba a atrevir-se a fer un capítol sencer on descriu el vol d'un ocell en 15 pàgines amb una sola frase. Mentre el llegeixes, ressona de fons dins del cervell un redoblament de tambors, et preguntes si serà capaç d'arribar fins al final sense perdre l'equilibri, i, quan finalment planta el punt, deixaries anar el llibre de les mans per ovacionar-lo.

Perquè les emocions, en qualsevol de les escenes, estan sempre a flor de pell, tal com viu la seva història un dels personatges, una dona negra, prenyada i altament hormonada que passeja la seva panxa de balena fins que aconsegueix parir, no sense problemes, cap al final del llibre. O com l'emoció que omple els parroquians de la botiga quan celebren el funeral del seu membre més il·lustre dins del mateix establiment amb el mort de cos present. Vides que comencen i d'altres que acaben, cicles que es tanquen i tornen a començar tots al mateix carrer. El carrer com a metàfora del món sencer. *